Nr. 7

18 februari 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De eerlijke vinder...

werd bedrogen maar kreeg toch zijn beloning

Buiten het dorp, aan de groene oever van een riviertje, zat Ali-al-Hattab, de herdersjongen, op een omgevallen boomstam. Om hem heen graasden rustig de schapen, maar Ali lette niet op hen. Met gespannen aandacht keek hij naar het bospad, waar juist een paar ruiters in het dichte groen verdwenen. Zij behoorden bij een groot gezelschap en Ali vroeg zich af, wie zij zouden zijn. Allen waren prachtig gekleed en het tuig van de paarden was buitengewoon mooi bewerkt.

In de verte klonk een jachthoorn. De jongen sprong op. Aarzelend keek hij naar de kudde, maar toen hij zag hoe kalm de dieren waren, sloeg hij het pad in om te zien, waar de jagers waren gebleven.

Een eind liep hij voort, maar van de ruiters was niets meer te ontdekken. Teleurgesteld keerde hij zich om. Hij moest terug, de kudde mocht niet langer alleen blijven.

Plotseling ritselde er iets in de struiken. Een slang misschien? Haastig ging hij een paar passen opzij en zag toen aan de rand van het pad iets glinsteren.

Hij bukte zich en raapte het op. Het was een kleine dolk in een schede, die rijk met edelstenen was versierd.

Ali stak het wapen in zijn gordel en zocht zijn schapen weer op. Hijgend van het harde lopen kwam hij bij het riviertje, waar hij tot zijn geruststelling zag dat alles in orde was. Hij liet zich op de grond vallen om nog eens zijn vondst te bekijken.

Op het handvat van de dolk waren merktekens aangebracht, waar hij niet uit wijs kon worden. Toch begreep hij wel dat het een waardevol voorwerp was, en hij besloot de eigenaar op te sporen. De ruiters die het verloren hadden, waren zeker uit de hoofdstad afkomstig. In ieder geval zou men hem daar wel verder kunnen helpen.

Maar hoe moest hij er komen? Voor een eenvoudige jongen als Ali, die nog nooit zijn dorp verlaten had, was een tocht naar de hoofdstad een moeilijke onderneming. Toch besloot hij diezelfde avond nog op reis te gaan. Het was volle-maan en als hij eenmaal de grote weg bereikt had, kon hij niet meer verdwalen. Zijn jonger broertje moest voor enkele dagen het werk bij de schapen maar overnemen.

Inderdaad gelukte het hem zijn plan ten uitvoer te brengen. Het lopen viel hem niet zwaar, want Ali was sterk en gehard. Tegen de morgen zag hij de stadsmuren en toen duurde het niet lang meer, of hij had de poort bereikt.

Al was het nog vroeg, toch was er in de straten reeds druk verkeer. Verbijsterd vroeg de jongen zich af, waar al die haastige mensen heen wilden. Niemand had blijkbaar tijd om hem de inlichtingen te geven die hij nodig had.

Ten einde raad sprak hij de poortwachter aan, toonde hem de dolk en vroeg, wat de geheimzinnige tekens te beduiden hadden. De man nam het kostbare voorwerp van hem over. Hij zag de edelstenen, waarmee het gevest was ingelegd, en zijn ogen begonnen te gloeien van begeerte.

„Ja," zei hij langzaam, terwijl hij met listige blik de jongen opnam. „Ik kan je vertellen wie de eigenaar is, en je zult zeker een flinke beloning krijgen. Maar je moet er mij één vierde deel van geven, anders help ik je niet!"

Ali keek bedenkelijk, maar hij had geen keus. Wilde hij zijn doel bereiken, dan moest hij de inhalige poortwachter zijn zin wel geven.

„Goed, ik beloof het," zei hij na een korte aarzeling.

De man voor hem fronste zijn wenkbrauwen.

„Op de dolk staat het teken van de koning," zei hij, terwijl hij zijn stem geheimzinnig liet dalen. „Als je het wapen verkoopt of verruilt, zul je zwaar gestraft worden. Denk daarom! En vergeet niet wat je me beloofd hebt: één vierde van het vindersloon!"

Hij vertelde Ali, welke weg hij moest inslaan om het paleis te bereiken en hoe hij zich daar gedragen moest.

De jongen volgde zijn aanwijzingen en zag al gauw de hoge daken en torens van het vorstelijk slot.

De schildwacht aan de hoofdpoort, die hem voor een boodschappenjongen hield, liet hem ongehinderd doorgaan, maar bij de eigenlijke ingang van het paleis kreeg hij moeilijkheden.

„Wat zeg je?" riep de portier, toen Ali hem het doel van zijn komst had verteld. „De koning? Weet jij eigenlijk wel wie bij de koning toegelaten worden? Vorsten, hoogwaardigheidsbekleders, de hoogste ambtenaren. En dan wou jij. . ."

Hij hief zijn handen omhoog en schudde heftig het hoofd van verbazing over zoveel dwaasheid.

„Toch zou ik de koning willen spreken," hield Ali vol. „Ik heb een kostbare dolk gevonden, die van de koning is."

„Je zult zeker een flinke beloning krijgen. Maar je moet er mij één vierde deel van geven, anders help ik je niet!"

De portier liet zijn handen zakken en keek de jongen achterdochtig aan.

„Waar heb je die gevonden? Laat mij die dolk eens zien. Mij kun je niet bedriegen, ik ken de eigendommen van de koning."

Ali haalde het wapen te voorschijn en ook hier misten de edelstenen hun uitwerking niet.

„Ik zal je binnenlaten," zei de portier. „Maar op voorwaarde, dat je mij één vierde van de beloning geeft."

„En als ik dat niet wil?"

„Dan zal ik onmiddellijk de paleiswacht laten roepen om je wegens diefstal achter slot en grendel te zetten. Wie zegt mij, dat je dat mooie verhaaltje niet verzonnen hebt en de dolk eenvoudig hebt gestolen?"

Ali dacht een ogenblik na.

„Goed dan," zei hij. „Ik zal u geven wat u vraagt."

„Eén vierde, onthoud het goed," herhaalde de portier en hij ging opzij om de jongen door te laten. Hij wenkte een bediende, aan wie hij opdroeg om Ali naar de werkkamer te brengen. Terwijl hij daarvoor op toelating stond te wachten, kwam uit een zijgang een man die er zeer gewichtig uit zag. Het was de kamerdienaar van de koning. Hij was verbaasd, toen hij de jongen zag, en vroeg hem wat hij in het paleis te maken had. Toen hij de reden hoorde van Ali's komst, beval hij hem dadelijk de dolk te tonen.

„Dit is inderdaad het wapen, dat mijn meester verloren heeft," riep hij uit. „Honderd goudstukken heeft hij als beloning voor de eerlijke vinder uitgeloofd. Maar wat moet een jongen als jij met zoveel geld doen? Het is niet meer dan billijk, dat je mij de helft van de beloning afstaat."

Lezen en schrijven had Ali nooit geleerd, maar hij wist genoeg van rekenen af om te begrijpen, dat nu de ganse beloning hem ontging. Hij liet van zijn ontsteltenis niets merken.

„Zoals Uwe Edelheid beveelt," sprak hij eerbiedig.

De dienaar die niet gedacht had zo gemakkelijk zijn zin te krijgen, verdween in het vertrek van de vorst en na korte tijd werd Ali er binnengeleid. Hij durfde niet opkijken en boog zo diep, dat zijn voorhoofd bijna de grond aanraakte. Zijn verlegenheid verminderde echter, toen hij zag, met hoeveel vreugde de koning zijn eigendom weer in ontvangst nam.

„Een hoge beloning komt u toe," sprak de vorst. „Ik zal zorgen dat ge honderd goudstukken ontvangt. Of verlangt ge soms iets anders dan het geld? Hebt ge soms een wens, die ik vervullen kan? Spreek vrijuit."

Ali boog opnieuw.

„Als gij het mij vergunt, grootmachtige heer," stamelde hij, „zou ik graag de beloning in andere vorm willen ontvangen."

Maar de koning had zijn lijfwacht al een teken gegeven en weldra werd de schuldige geboeid weggeleid.

„Waarmee zoudt ge dan beloond willen worden?"

„Met veertig dagen gevangenisstraf op water en brood," was het onverwachte antwoord.

Een ogenblik was het stil. Verschrikt keken de aanwezigen elkaar aan. Waagde de jongen het de spot te drijven met de koning? Dan zou zijn roekeloze wens zeker spoedig in vervulling gaan.

Bleek van woede wenkte de vorst zijn dienaars. Maar voordat zij Ali grijpen konden, sprak de jongen opnieuw.

„Vergun mij alles uit te leggen, grootmachtige heer. Eén vierde van de beloning moet ik de poortwachter afstaan, één vierde eiste de portier van het paleis en de helft heeft uw kamerdienaar mij afgedwongen. Wat mij betreft: ik doe afstand van het vindersloon. Voor mij is de eer die ik genoten heb al beloning genoeg."

Bevend over al zijn leden naderde nu de kamerdienaar. „Vergeef mij, machtige vorst," bracht hij uit. Maar de koning had zijn lijfwacht al een teken gegeven en weldra werd de schuldige geboeid weggeleid om zijn gerechte straf te ondergaan. Ook de portier en de poortwachter werden gevangengenomen.

„Van de beloning hebt ge afstand gedaan," sprak nu de koning glimlachend tot Ali. „Ge hebt echter blijk gegeven van schranderheid en van een eerlijk karakter. Om deze eigenschappen zijt ge vanaf heden aan mijn dienst verbonden."

Stralend van vreugde betuigde Ali zijn dank. Alles wat hij ondervonden had, scheen hem eerst een droom toe; toen hij korte tijd daarna zijn nieuwe leven aanving, was het met het vaste voornemen zich de eer waard te tonen die hem te beurt was gevallen. *E. S.*

De razende raket

door Bas Bouwman

Het ruimtevaartuig streek op zee
en allen zochten ijv'rig mee
naar losse of gebroken draden,
want 't viel gemakkelijk te raden
wat er zoal te wachten stond
als men niet vlug een middel vond
om 'tgeen aan 't toestel mocht mankeren
in grote haast te repareren . . .

Het duurde nog een hele tijd
eer d'oorzaak van de narigheid
door 't Marsiaantje opgespoord was,
en daar hij d'enige aan boord was
die 't ongemak herstellen kon,
gaf hij, voor hij eraan begon,
de opdracht: danig uit te kijken
naar alles wat verdacht mocht lijken.

„Dat lijkt me heus zo gek nog niet!
Kom mee, we gaan naar 't dek," zei Piet,
„en laat ons hopen dat die draken
't ons niet opnieuw zo lastig maken!"

„Zo is het!" zei de tekenaar.
„Maar daarmee zijn we nog niet klaar,
want wat begin je met z'n vieren
bijvoorbeeld tegen zulke dieren?"

Hij doelde op een hele vloot
van monsters, die al net zo groot
als Pietjes „zwanen" van zoëven,
voorlopig nog op afstand bleven,
totdat opeens de hele ploeg
als razend over 't water joeg
toen er een „langnek" 't durfde wagen
in hun nabijheid op te dagen! . . .

De troep zag er angstwekkend uit
met stekels, die, vanaf hun snuit,
hun monsterkop en rug bedekten
en daarmee wel de indruk wekten
dat er op heel het Venus-rond
geen enkel ander beest bestond,
dat moed had om met deze draken
een keertje in gevecht te raken . . .

Die indruk werd nog meer versterkt
door 't langnekbeest, dat ongemerkt
aan zijn vervolgers wou ontsnappen
en zwaar naar adem lag te happen
toen het bij 't ruimteschip verscheen
om, met een boogje eromheen,
zich voor de wrede stekelkoppen
zo goed als moog'lijk te verstoppen!

„Kijk nou eens!" riep de tekenaar.
„Die rare langnek draagt zowaar
een soort van Venus-mens als ruiter!
Dat wordt kritiek, want als die snuiter
aan boord wil komen met dat beest,
is onze schotel er geweest!
Een enk'le uithaal met zo'n pootje
en 't hele spul is naar z'n grootje!"

Het monster kwam steeds dichter bij
en eind'lijk wel zo dicht langszij
dat men op slag de man herkende
die als een toonbeeld van ellende
aan 't beest z'n nek zat vastgeklemd
en blijkbaar meer had overleefd
dan menig mens aan ramp en plagen
in heel z'n leven krijgt te dragen . . .

En nog was dit het einde niet,
want met de redding in 't verschiet
ontbraken Sijmen zelfs de krachten
om los te laten en te trachten
te zwemmen wat hij zwemmen kon,
en toen het beest opnieuw begon
in grote kringen rond te draaien,
zei Pilbrom: „Die is voor de haaien!"

Dat laatste scheelde al niet veel,
maar onverwacht kwam er een deel
van 't langnekdier z'n soortgenoten
van alle kanten toegeschoten
om onbevreesd en regelrecht
in een verschrik'lijk zeegevecht
de „stekelkoppen" met hun speren
een weinigje fatsoen te leren! . . .

NICK KEEK EENS OM, MAAR DE MIST BELETTE HEM TE ZIEN WIE HET WAREN.

WIE IS DAT?

EEN VAN DE GEVAARLIJKSTE OPLICHTERS, HIJ HEEFT EEN NET VAN SPIONNEN IN HEEL EUROPA. DACHT JE DAT DIE EEN SIMPEL MEISJE ZOUDEN BEROVEN? NEE, DIE DOEN GROTER ZAKEN! ZET HET UIT JE HOOFD.

MAAR NICK DACHT AAN NIETS ANDERS. HIJ KENDE GAIL ALLEEN VAN FOTO'S UIT DAGBLADEN, WAAR ZE DIKWIJLS MET HAAR OOM OP STOND, DE BEROEMDE OUDHEIDKUNDIGE. NICK WERD GEPLAAGD DOOR DE GEDACHTE, DAT ZE BEROOFD ZOU WORDEN EN HIJ NIETS KON DOEN.

PAUL BRANDON HAKTE TOEN DE KNOOP DOOR.

NOU, GOED DAN, REIS JIJ MORGEN MET DEZELFDE TREIN NAAR EGYPTE. ALS HET LOOS ALARM IS, HEB JE EEN WELVERDIENDE VAKANTIE!

ENORM! GAUW EEN KOFFER PAKKEN!

DE VOLGENDE OCHTEND VROEG WAS NICK OP HET PERRON WAAR DE TREIN GEREED STOND. HIJ KEEK OF HIJ GAIL KON ONTDEKKEN. KWAM ZE NIET, DAN WAS ZIJN VREES ONGEGROND.

NOG TIEN MINUTEN... DAT MOET ZE ZIJN!...

GAIL WACHTTE VOOR DE WACHTKAMERDEUR, WAARDOOR EVEN LATER TWEE MEISJES NAAR BUITEN KWAMEN.

ZE REIST DUS NIET ALLEEN... HEB IK NIET AAN GEDACHT...

NICK LIET BEIDE MEISJES PASSEREN. GAIL KEEK OP DE KLOK EN ZEI TOEN...

NOG VIJF MINUTEN, ROSA, KOM, STAP IN!

NICK SCHROK.

DIE NAAM HADDEN DE MANNEN OOK GENOEMD. HET LEEK NU TOCH WEL, DAT NICK ZICH NIET VERGIST HAD!

GAIL VERTELDE DAT ZE OP EEN VERKOPING EEN OUDE TALISMAN GEKOCHT HAD, WAAR HAAR OOM ERG IN GEÏNTERESSEERD WAS. HAAR TANTE, DIE NAAR LUXOR ZOU REIZEN EN HEM MEE ZOU NEMEN, WAS PLOTSELING ZIEK GEWORDEN EN NU MOEST GAIL HEM ZELF BRENGEN.

ROSA KEEK TRIOMFANTELIJK. HET GING GEMAKKELIJKER DAN ZE HAD GEDACHT. ZE ZOU DE KOFFER PAKKEN, EER DE TREIN WEGREED ER NOG UITSPRINGEN EN DAN WAS DE TALISMAN IN HAAR BEZIT. ZE TILDE DE KOFFER UIT HET NET, MAAR...

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig.

Olivier stond op, terwijl Pollie de kleine Beëlzebub begon te vertroetelen en soldaat Pilchard zijn aandacht aan een van de andere schepen wijdde. Vlak bij Olivier hield de vaandrig zijn pas in en inspecteerde diens uiterlijk van top tot teen.

„Wel gefeliciteerd met de zachtmoedige behandeling die je vanmorgen is ten deel gevallen," zei hij zoetsappig. „Het staat niet aan mij om een uitspraak van een hoger geplaatst officier te beoordelen. Maar ik wou je maar even waarschuwen dat ik op mijn beurt niet zo gauw tevreden ben. Ik ben nog altijd erg benieuwd naar die geheimzinnige brief van jou. Ben je van plan er nog iets meer over los te laten, ja of nee?"

„Nee, vaandrig, niets," zei Olivier.

„Uitstekend. Ik zal je scherp laten bewaken. En reken er maar op dat ik het gauw genoeg door krijg, als je je met het een of andere duistere spelletje mocht inlaten! En als mijn veronderstelling juist is, zul je je gerechte straf niet ontlopen. Begrepen?"

„Jawel, vaandrig."

„Mooi. Dat is dan dat."

„Op één ding na," zei Pollie opeens; en de vaandrig, die reeds op het punt stond zijn weg te vervolgen, keerde zich om en keek haar met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

„Ik had het niet tegen jou, meisje!"

„Maar ik heb het tegen u, vaandrig Boscowen! U bent goed en wel drie weken bij het regiment ingedeeld en ik ken het al meer dan een jaar. En daarom wou ik u maar even zeggen dat jonge officieren er verstandig aan doen niet al te hard van stapel te lopen."

„Zeg eens even, weet je wel tegen wie je spreekt?"

„Ja, dat weet ik precies. Maar misschien is het u nog niet bekend, dat wij aan boord niet onder de krijgstucht staan. Ik mag lekker zeggen wat ik wil. Welnu, meneer de vaandrig, past u maar een beetje op. Ik ben goeie vrienden met de commandant en als u het er dus op aanlegt mijn neef het leven zuur te maken. . . Afijn, u begrijpt me zeker wel?"

„Ik zal je rapporteren bij kapitein Fairlof, brutale aap!"

„Dat moet u doen! Dan heeft hij de hele dag pret."

Met een vuurrood gezicht kwam de jeugdige officier tot de conclusie dat hij aan het kortste eind trok. Hij wierp Pollie nog een woedende blik toe en daarna

draaide hij zich bruusk om en liep weg.

„Pollie!" riep Olivier vol afschuw uit. „Hoe haal je het in je hoofd zo'n toon aan te slaan! En dat tegen een officier!"

„Ha, ha," lachte Pollie. „Wees maar niet bang, neefje! Hij maakt me niets. Wij hebben gelukkig geen last van al dat militaire gedoe. Laat hij maar een beetje uitkijken. Ik vind hem een echte verwaande kwast."

„Maar hij heeft niets anders gedaan dan wat hij dacht dat zijn plicht was, Pollie! Ik had nu eenmaal een blunder begaan. En hij zag de brief, zonder mij erover uit te kunnen horen. Je kunt je toch wel voorstellen dat hij dat niet kan verkroppen?"

„Hè! Hij achtervolgt je en bezorgt je bijna de grootste moeilijkheden — en jij verdedigt hem!"

„Och, ik geloof niet dat hij het zo kwaad meent. Hij is nog een nieuweling, net als ik. Vroeg of laat denkt hij wel anders over me."

„Nou, ik geef het op, hoor! Daar komt papa."

„Blijf maar zitten, jongen," zei sergeant Trott, een hand op Oliviers schouder leggend toen deze in de houding wilde springen. „We zijn hier onder elkaar. Nou, hoe bevalt de vrijheid je?"

„Geweldig, oom!"

„Mooi zo. Laten we nu maar hopen dat je niet al te gauw weer voor de tafel van de kapitein komt te staan. Maar vertel eens even, wat zijn dat voor rare verhalen over een geheimzinnige brief?"

„Het spijt me, oom, maar daar kan ik u niet over inlichten. Ik kan u alleen maar de verzekering geven dat het een eerlijke zaak is. Ik heb mijn woord gegeven dat ik er met niemand over zou praten. En wat er ook gebeurt, daar houd ik me aan."

„Zo, zo. Nou, ik moet je wel zeggen dat die geschiedenis me maar matig bevalt. Maar goed, als jij er zo over denkt, zand erover. Ik zal je er niet meer mee lastig vallen."

„Eerlijk, oom, ik wou dat ik het u maar kon vertellen."

„Och, zolang Pollie er maar niet in gemengd wordt, kan het me zoveel niet schelen. Als zij zich ermee bemoeit, heb je meestal de poppen aan het dansen. Zo gaat het nu eenmaal altijd. . ."

„Papa, dat is niet eerlijk! Ik ben een toonbeeld van gehoorzaamheid en ik heb nog nooit van mijn leven iemand last bezorgd."

De sergeant schudde verbaasd het hoofd en keek zijn dochter ongelovig aan.

„Ach," zei hij, „jij bent al net als Pharo's aap. Altijd kattekwaad uithalen met het onschuldigste gezicht ter wereld. Als Olivier nu ook nog van hetzelfde laken een pak is, wens de arme sergeant van het 11e dan maar sterkte. Hee daar, lelijke kwajongen!" voegde hij er ineens aan toe, terwijl hij naar boven keek en zijn vuist schudde.

Beëlzebub, die doodonschuldig op Pollies schouder had gezeten, had de sergeant bliksemsnel zijn pijp uit de mond gerukt en was er als een haas mee de voormast ingesneld. Iedereen barstte in lachen uit om de malle grimassen die het diertje zat te maken. Behalve de sergeant echter, die het aapje de verschrikkelijkste dreigementen naar het hoofd slingerde.

Op zijn hoge standplaats deed Beëlzebub net alsof hij zat te roken. De opvarenden van de *Zeeleeuw*, en Pollie en Olivier niet in de laatste plaats, hadden er het grootste plezier mee. Zelfs de sergeant lachte tenslotte mee, al was het dan ook een beetje als een boer die kiespijn heeft.

HOOFDSTUK 6

De reis verliep zonder dat er veel opwindends gebeurde, ofschoon voor Olivier alles even nieuw en boeiend was. Hij was al spoedig goede vrienden met de overige leerling-tamboers van zijn compagnie en van tijd tot tijd was het zijn beurt om als trommelslager op te treden.

Gedurende de beide dagen echter die volgden op de morgen van het verhoor in de hut van kapitein Fairlof, was Olivier niet in staat zich erg druk te maken over het schip en de opvarenden, want precies als menig ander moest hij in zijn kooi blijven wegens zeeziekte; het was maar een lichte aanval, maar het leek de arme Olivier toe dat de ellende nooit zou ophouden. Toch was hij de derde dag al op de been; hij voelde zich nu heerlijk uitgerust, zodat hij alles om zich heen met hernieuwde belangstelling gadesloeg.

Er werden vrijwel dagelijks oefeningen en inspecties gehouden en Olivier leerde de officieren, cadetten en matrozen al spoedig kennen. Er was meer dan voldoende te eten en de zeelucht maakte Olivier zo hongerig, dat hij er eenvoudig niet aan toe kwam op het eten te kankeren, zoals een soldaat dat gewoonlijk doet.

Er waren sinds het vertrek uit Portsmouth zes dagen verlopen en de *Zeeleeuw* had goed en wel de Golf van Biskaje bereikt, toen er een harde wind opstak. Olivier en tal van andere soldaten die voor het eerst buitengaats waren, kregen het er al spoedig een tikkeltje benauwd van. Als Olivier aan dek kwam, de enorme golven zag en onder zijn voeten het schip hoorde kreunen als het zich beurtelings oprichtte en naar beneden dook, begon hij vaak te

„Ik zal je rapporteren bij kapitein Fairlof, brutale aap!"

vrezen dat het er met zijn kansen op een glorieuze militaire loopbaan niet al te best voorstond en dat er maar weinig hoefde te gebeuren om de *Zeeleeuw* tot een wrak te maken.

Op een keer stond hij tegen de verschansing geleund, zich vastklemmend aan de tuigage van de voormast, toen Pollie hem gezelschap kwam houden. Met schitterende ogen en een verwaaide haardos sloeg ze het spel van wind en golven gade. Olivier probeerde zijn stem zo natuurlijk mogelijk te laten klinken toen hij haar goedemorgen wenste.

„Wat een storm, hè?" voegde hij eraan toe

„Och, dat gaat nogal. Maar het zou weleens stevig kunnen gaan waaien voordat we een dag verder zijn," zei ze, terwijl zij de lucht met welbehagen opsnoof en de horizon aftuurde.

„Bedoel je dat het nog erger wordt ?' vroeg Olivier en hij keek haar verwonderd aan.

„Het zou me tenminste niet verbazen als het op een halve storm uitdraaide."

„Wat! Vind je dit dan misschien géén storm ?"

„Hoogstens een stevige bries, meer niet. Als het werkelijk hard gaat waaien, wordt er heel wat zeil gereefd, maar daar zul je niet veel van merken, want dan worden de soldaten meestal allemaal naar beneden gestuurd. Hóren kun je het daar wel, dat moet ik toegeven. Dan giert de wind door het want, dan kreunt en piept het schip van onder tot boven en dan komen de stortzeeën met donderend geweld op het voordek neer. Dat is een heerlijke gewaarwording! Je zult het nog weleens meemaken, denk ik."

„Ja, dat geloof ik ook," zei Olivier zonder veel geestdrift, terwijl hij zijn lippen aflikte, die hard en kurkdroog waren geworden. Weer keek hij verbaasd zijn nichtje aan. Ze stond er volkomen op haar gemak bij, terwijl onder haar voeten het dek voortdurend op en neer ging, telkens wanneer de *Zeeleeuw* zijn neus diep in de golven stak.

Terwijl de wind om hen heen huilde, gedroeg Pollie zich even rustig alsof ze bij haar grootmoeder in de keuken een praatje stond te maken. Ze had haar voeten een eindje uit elkaar geplant en vertelde hem met opgeheven hoofd hoe het zou zijn, als ze in een échte storm terechtkwamen!

Inderdaad nam gedurende die morgen de kracht van de wind gestadig toe en weldra verscheen de kapitein op de brug, waar hij met de handen op de rug langzaam en rustig heen en weer begon te lopen. Tegen de middag besloot Pollie eindelijk eens te doen wat ze zich al had voorgenomen kort nadat Olivier aan boord was gekomen, namelijk een geheime zak in de jas van zijn uniform te maken, waar hij de brief voor signor Zucconi veilig in kon opbergen.

Als gevolg van het slechte weer had ze nu mooi de gelegenheid, want er was bijna niemand meer aan dek te bekennen. En dus gingen ze getweeën in de luwte van het kaartenhuis zitten, waar Pollie ijverig naald en draad begon te hanteren, terwijl Olivier de kostbare brief zolang vasthield. De enige die voor de beide kinderen belangstelling toonde, was het aapje Beëlzebub, dat nog steeds zijn nieuwe halsband met het tinkelende belletje droeg.

Of het van het ruwe weer kwam, was niet duidelijk, maar Beëlzebub was opvallend onrustig. Weliswaar zat hij meestal op Oliviers knie, maar hij gluurde voortdurend achterdochtig alle kanten uit, waar-

Opeens, zonder dat een van beiden erop verdacht was, griste de aap Olivier de brief uit de handen en huppelde ermee weg.

bij hij opgewonden zat te kwetteren.

„Het schijnt Belzie ook al niet erg te bevallen," merkte Olivier op.

„Och, apen zijn ook eigenlijk echte landrotten," zei Pollie. Ze nam de draad tussen duim en vinger en beet hem middendoor. „Ik denk dat hij wel in de gaten heeft dat er storm op komst is en dat hij zich afvraagt waar hij zich het best kan verstoppen." Met deze woorden stak ze de draad weer door de naald en ging verder met haar werk.

Opeens, zonder dat een van beiden erop verdacht was, griste de aap Olivier de brief uit de handen en huppelde ermee weg. Op een flinke afstand ging hij op het dek zitten en keerde het document om en om, alsof hij het aandachtig wilde bestuderen. Olivier vloog hem onmiddellijk achterna.

„Belzie! Geef hier die brief!" schreeuwde hij. De aap keek hem eens aan, gaf hem een knipoogje, mompelde wat in zichzelf en liep met kleine sprongetjes het dek op. Weer ging Olivier achter hem aan, maar zonder succes.

„Voorzichtig, Olivier, kijk uit!" riep Pollie hem toe. „Als je hem aan het schrikken maakt, gooit hij hem misschien nog weg en dan ben je nog verder van huis. Blijf maar staan!"

Pollie legde Oliviers jas neer en liep rustig naar de plek waar de aap de brief zat te bekijken. Vooral de lakstempels schenen hem belangstelling in te boezemen.

„Kom maar, Belzie," zei Pollie liefkozend. „Zoet beestje, geef het vrouwtje die brief maar."

Beëlzebub keek haar met glinsterende oogjes aan en stak zijn hand uit, maar juist toen zij hem de brief wilde afnemen, sprong hij over haar hoofd heen het want in, waar hij zich met drie pootjes aan vastgreep, heerlijk heen en weer schommelend met de brief in zijn vrije hand.

„Pollie!" riep Olivier vol ontzetting uit. „Als hij hem loslaat, ben ik verloren!"

„Stil nou maar. Laat hem in geen geval merken dat je zenuwachtig bent. Dan wordt het van kwaad tot erger!"

Pollie deed een paar stappen in de richting van de aap, terwijl zij haar armen naar hem uitstrekte en hem op zachte toon toesprak. Beëlzebub keek haar aan, daarna Olivier. Opeens wist hij blijkbaar wat hem te doen stond. Met rappe bewegingen klom hij naar boven, totdat hij van vier of vijf meter hoogte op hen neerkeek.

Van schrik merkten Pollie en Olivier er niets van, dat er ondertussen op het achterdek de nodige deining was ontstaan. Er klonken allerlei bevelen, men zag matrozen heen en weer snellen om hun posten in te nemen en de soldaten kregen opdracht zich naar hun kwartieren benedendeks te begeven. Op de brug had men namelijk gemerkt dat de wind nu zeer snel in kracht toenam en dat ze spoedig midden in een stevige storm zouden komen te zitten.

Pollie en Olivier hadden slechts oog voor Beëlzebub en voor de kostbare brief, die ver buiten hun bereik bleef. Hoog in de lucht zat het aapje uitdagend tegen het tweetal te grijnzen zonder dat ze iets konden terugdoen. Tenslotte verloor Olivier zijn geduld. Zonder dat hij nog maar een ogenblik dacht aan het geslinger van het schip, sprong hij naar de verschansing en begon ook naar boven te klauteren.

Beëlzebub keek een ogenblik verwonderd toe. Maar niet zodra begreep hij Oliviers bedoeling, of hij klom verder het want in, hoger en hoger. Pollie en Olivier schreeuwden hem de vreselijkste dreigementen toe, maar de aap trok er zich niets van aan.

Blijkbaar was Beëlzebub niet van plan nog meer risico te nemen, want hij bleef maar klimmen, passeerde de ene ra na de andere, totdat hij eindelijk veilig en wel boven in de voormast was aangekomen. Daar keek hij nogmaals in de diepte en schoof vervolgens met tergend gemak de brief tussen het vlaggetouw. Daarna klom hij als een volleerd acrobaat langs de andere kant van de mast naar beneden en ging zich op het hoofd zitten krabben.

Van dit ogenblik af bekommerde Olivier zich in het geheel niet meer om het speelse dier, maar des te meer om zijn brief, die ver, ver boven hem als een vreemde wimpel aan het vlaggetouw wapperde. Even draaide hij zich om en wierp een blik op Pollie, die zijn bewegingen nauwlettend volgde.

„Hij heeft hem tussen het vlaggetouw gestoken!" riep hij naar beneden. „Ik ga hem halen. Er zit niets anders op!"

„Olivier, niet doen!" schreeuwde Pollie terug. „Het gaat met de minuut harder waaien. Straks breek je je nek!"

Maar het leek wel alsof Pollies waarschuwing averechts werkte. Olivier vatte haar kreet als een aanmoediging op en zonder verder een woord te zeggen vervolgde hij zijn weg langs de touwladders. Nogmaals schreeuwde Pollie hem wanhopig iets achterna, maar het ging in het lawaai van de opkomende storm verloren.

Vaag zag Olivier plotseling een sergeant op zijn nichtje af rennen. De man greep haar bij de schouders en zette haar in de luwte tegen de verschansing. Daarna keek hij naar boven en ontwaarde met ontstelde blik de klauteraar hoog boven zijn hoofd.

„Doorzetten!" zei Olivier bij zichzelf. „Niet meer naar beneden kijken. De matrozen klimmen weleens in heviger stormen in het want en er zijn wel jongmaatjes van mijn leeftijd die er hun hand niet voor omdraaien!"

Voetje voor voetje klom hij naar boven. Doorzetten! dacht hij weer. Het tuig is gemaakt van het sterkste touw ter wereld. Het is per slot van rekening net een gewone ladder, alleen maar een beetje hoger. Als ik me goed vasthoud, kan me niets gebeuren!

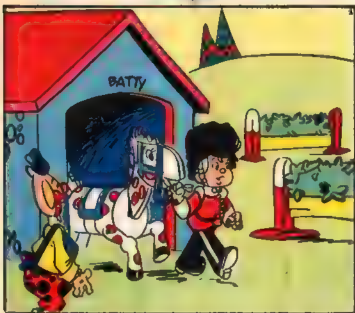
Met een laatste krachtsinspanning hees hij zich op het dikke dwarshout en klemde zich hijgend aan de mast vast.

De wind floot hem om de oren, toen hij langzaam maar zeker de laatste ra naderde. Met een laatste krachtsinspanning hees hij zich op het dikke dwarshout en klemde zich hijgend aan de mast vast, terwijl het hart hem in de keel bonsde. Tegen beter weten in wierp hij toch nog een steelse blik naar beneden, maar keek gauw weer voor zich, toen hij er de kriebels van kreeg in zijn maag.

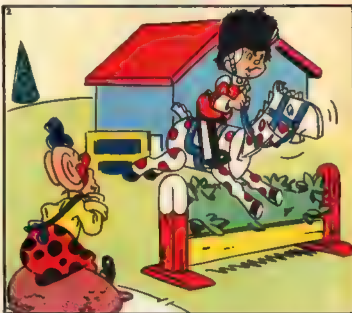
Het moeilijkste deel van het karwei kwam nog, overwoog hij, even op adem komend. Het vlaggetouw liep naar het uiterste puntje van de mast en de plek waar Beëlzebub de brief had vastgestoken, lag nog bijna twee meter boven zijn hoofd. Olivier vergat alles om zich heen; hij richtte zich heel voorzichtig op, terwijl hij onafgebroken de mast omklemde, totdat hij eindelijk rechtop kon staan. Hij rekte zich uit, verder en verder... en jawel, daar had hij eindelijk de brief te pakken!

Wordt vervolgd

SPELEND

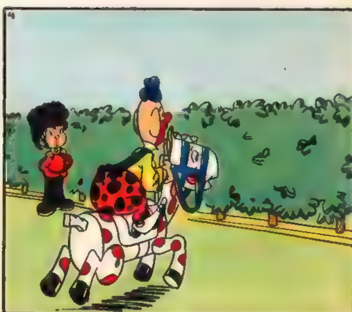
Kwink de clown was blij dat hij op tijd was opgestaan en nu al vroeg kon gaan wandelen. „Heerlijk," zei hij, „nog geen mens te zien." Maar dat duurde niet lang, want even later zag hij Tommie met Batty uit de stal komen.

Waar zouden die heen gaan? dacht Kwink en hij ging op een zak haver zitten kijken. Tommie liet Batty elke ochtend springoefeningen doen. „Oooool" zuchtte Kwink afgunstig. „Ik zou best even goed willen paardrijden als Tommie."

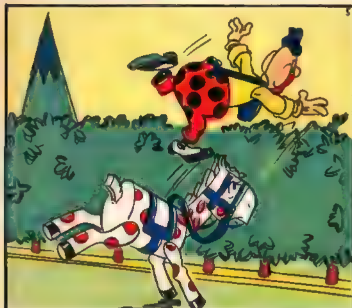

Tommie, die hem zag kijken, begreep best wat Kwink dacht. „Ha, die Kwink," zei hij, „zou jij ook eens op Batty willen rijden?" Dat vond Kwink geweldig en even later hielp Tommie hem in het zadel. Dat was een hele toer, want Kwink was erg stijf.

Hij was nog te stijf om te fietsen en paardrijden is veel moeilijker. Maar toen Kwink eenmaal op Batty's rug zat, dacht hij niet aan moeilijkheden. „Vooruit maar, Batty," lachte hij, „laat eens zien wat je kunt." Hij liet Batty naar een heg draven.

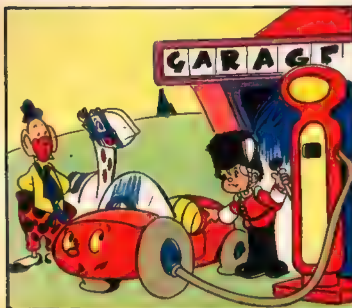
SPEELGOED

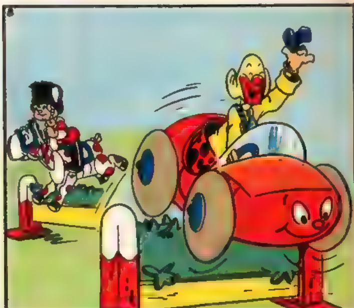
Tommie hield van schrik de adem in, toen Kwink Batty naar de heg liet draven; hij kon geen woord uitbrengen. Opeens bleef Batty staan. Net toen Kwink vol vuur uitriep: „Springen!" zette Batty de hoeven schrap en Kwink vloog in een boog door de lucht.

„Aijoepiee!" riep Tommie, toen Kwink zwaaiend met armen en benen over de heg vloog. Gelukkig kwam aan de andere kant net Humpie voorbij; met een plof kwam Kwink precies op de voorbank terecht.

„Wel alle sporen en hoeven bij elkaar, wat gebeurt er allemaal?" riep Kwink verschrikt. „Al mijn banden zijn leeg gestoten!" zei Humpie boos. Gelukkig kwam Tommie er gauw bij; hij nam Humpie mee naar de garage en pompte daar de banden weer vol.

En als Humpie harde banden heeft, kan hij springen. Nu mocht Kwink met hem mee springen. Tommie bracht ze naar Batty's springwei en Humpie nam alle hindernissen. Heerlijk, vond Kwink, en helemaal niet gevaarlijk, hij hoefde zich niet eens vast te houden.

DE MAN IN HET VERLATEN BOLWERK WAS EEN OUDE, HALF VERLAMDE AFRIKAAN DI[redacted] EEN KLUIZENAARS BESTAAN LEIDDE. DORPELINGEN UIT DE OMTREK BRACHTEN HEM NU EN DAN WAT ETEN. DE PROFESSOR KNOOPTE DADELIJK EEN GESPREK MET HEM AAN

OVER DE OUDE HANDSCHRIFTEN DIE HIJ HIER HOOPTE TE VINDEN. MAAR DE MAN

ANTWOORDDE DAT HIJ NOOIT IETS DERGELIJKS GEZIEN HAD. DE PROFESSOR VERTROUWDE HET NIET GEHEEL EN AL EN ZEI

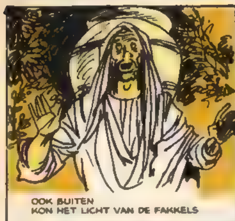

DAT HIJ TOCH GRAAG ZELF EEN NAUWKEURIG ONDERZOEK ZOU WILLEN INSTELLEN. HIJ VROEG DAAROM AAN THORE OM ENKELE FLINKE TAKKEN TE ZOEKEN UIT DE STAPEL DIE NAAST EEN SOORT OPEN HAARD LAG. DEZE KONDEN DIENST DOEN ALS [redacted]

WAARMEDE ZIJ EVEN LATER OP ONDERZOEK UITGINGEN.

ZIJ DWAALDEN DOOR GANGEN EN ZALEN.

OOK BUITEN
KON HET LICHT VAN DE FAKKELS

GEZIEN WORDEN DOOR RAMEN EN SPLETEN. EEN KOOPMAN, OP WEG NAAR HUIS, ZAG HET FLAUWE SCHIJNSEL. DADELIJK ZETTE HIJ HET OP EEN LOPEN,

OVERTUIGD DAT ER GEESTEN IN DE OUDE STERKTE RONDWAARDEN. IN HET DORP VERTELDE HIJ OPGEWONDEN DAT DE GEESTEN NATUURLIJK ONTSTEMD WAREN EN VRESELIJKE RAMPEN OVER HEN ZOUDEN BRENGEN.

ONDANKS ZIJN VREESWEKKEND NIEUWS BESLOTEN ENKELE MANNEN TE ONDERZOEKEN. WAT HET LICHTSCHIJNSEL TE BETEKENEN HAD.

IN DE RUÏNE GING DE TOCHT INTUSSEN VERDER.

De man van staal

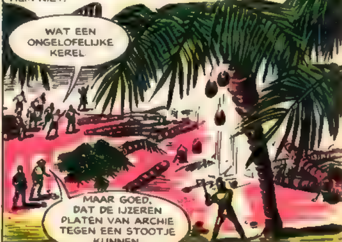

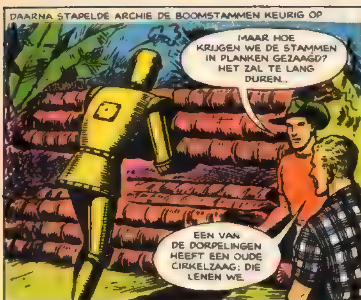

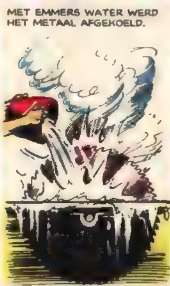

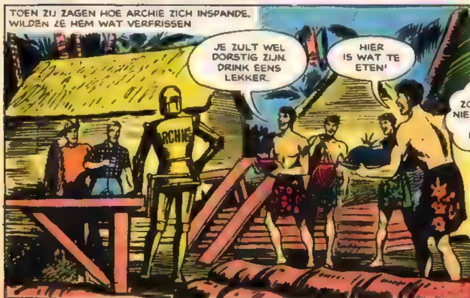

DAARNA STAPELDE ARCHIE DE BOOMSTAMMEN KEURIG OP
MAAR HOE KRIJGEN WE DE STAMMEN IN PLANKEN GEZAAGD? HET ZAL TE LANG DUREN..
EEN VAN DE DORPELINGEN HEEFT EEN OUDE CIRKELZAAG: DIE LENEN WE.

TOEN DE ZAAG WAS AANGESLEEPT BLEEK DE MOTOR KAPOT. TED MAAKTE ECHTER EEN SLINGER AAN DE AS EN..
TOE MAAR, ARCHIE, DRAAIEN MAAR.

ARCHIE WERKTE ZO VLUG, DAT EVEN LATER DE ZAAG ROODGLOEIEND WERD
ARCHIE

MET EMMERS WATER WERD HET METAAL AFGEKOELD.

PLANK NA PLANK WERD OP MAAT GEZAAGD EN DOOR DE EILANDERS WEGGEDRAGEN

TOEN ZIJ ZAGEN HOE ARCHIE ZICH INSPANDE, WILDEN ZE HEM WAT VERFRISSEN
JE ZULT WEL DORSTIG ZIJN. DRINK EENS LEKKER.
HIER IS WAT TE ETEN'
ARCHIE

OM DE MENSEN TE PLEZIEREN LIET TED NU ARCHIE EVEN UITRUSTEN. TAGI KEEK NIJDIG TOE.
HIJ KAN MEER DAN IK DACHT. MAAR IK ZAL ZORGEN DAT HIJ DE STEIGER NIET AFBOUWT, ZODAT DE DRIE VRIENDEN NIET OP ZOEK KUNNEN GAAN NAAR HET VERONGELUKTE VLIEGTUIG

Katy knapt het wel op

VOL GOEDE MOED REED KATY NAAR DE STAD OM HET WEDSTRIJDFORMULIER IN TE LEVEREN.

OPEENS SCHROK ZIJ OP UIT HAAR GEPEINS. ZE TROK DE TEUGELS AAN.

DOODSBLEEK GEHOORZAAMDE KATY. ZE HERKENDE CROWLEY EN ZIJN NEEF NIET.

MAAR MET VERDRAAIDE STEM ANTWOORDDE CROWLEY BARS...

WANHOPIG BESLOOT KATY MAAR TE GEHOORZAMEN. DE WAGEN BLEEF ACHTER. NU ZE NIET OP TIJD HET AANMELDINGS-FORMULIER KON INLEVEREN, WAS ALLE HOOP VERLOREN. HOE KON ZIJ NU NOG IN DE STAD KOMEN?

DE CROWLEYS LACHTEN VERGENOEGD, TOEN ZE KATY VERSLAGEN ZAGEN TERUGLOPEN.

MAAR DE CROWLEYS NOCH KATY WISTEN DAT DIDI ZICH IN DE WAGEN HAD VERSTOPT. VOORZICHTIG KEEK ZE ONDER EEN DEKZEIL UIT.

DE CROWLEYS SCHROKKEN TOEN DE KAR OPEENS WEGREED.

VORT! ALLEE! HUP!

DAAR GAAT DAT KIND ER MET DE WAGEN VANDOOR!

LAAT MAAR. ZIJ WIL NATUURLIJK DE WAGEN TERUG NAAR DE BOERDERIJ BRENGEN.

INTUSSEN WAS KATY HARDER GAAN LOPEN IN HAAR WANHOOP.

ZOU IK BIJ BARLOW MISSCHIEN EEN PAARD KUNNEN LENEN? MAAR.. IK KOM VAST TE LAAT. HET WORDT AL SCHEMERIG.

BARLOW ONTVING KATY ALLERVRIENDELIJKST.

IN ORDE, HOOR. MAAR ERG HARD LOOPT HIJ NIET. HEB JE HAAST?

MISSCHIEN HAAL IK HET NOG. DANK U WEL.

TOEN ZIJ EINDELIJK DE STAD BEREIKTE, WAS HET AL ZEER LAAT. VERBAASD ZAG ZE HAAR WAGEN VOOR EEN GEBOUW STAAN'

DE ROVERS HEBBEN DE WAGEN HIER ACHTERGELATEN. GELUKKIG.. MAAR IK ZAL WEL TE LAAT ZIJN...

KATY SPRONG VAN HET PAARD.

ER BRANDT NOG LICHT. ZOU IK NOG OP TIJD ZIJN?

NATIONALE HINDERNIS-WEDSTRIJDEN
WEDSTRIJDFORMULIEREN HIER INLEVEREN

MAAR TOEN ZE VOOR DE DEUR STOND, ZAKTE HAAR HET HART IN DE SCHOENEN.

AANMELDING GESLOTEN

9

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt
met tekeningen van
Frans Lammers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Des avonds worden zij ontvoerd, als Chinezen vermomd en evenals Brand op een schip gebracht, dat de Jangtse opvaart. Na een mislukte ontsnappingspoging worden zij overgebracht op een ander schip, de Hui; de Chinese bemanning noemen zij Nummer Een, Twee en Drie. Zij weten thans te ontsnappen, maar als zij onderdak zoeken in een hut, worden zij overvallen.*

Marjan en Peter keken om zich heen. Een paar mannen hielden hun armen stijf op hun rug gewrongen, zodat ze zich nauwelijks durfden te verroeren. Overal ontmoetten ze dreigende en wantrouwende blikken

„Jullie hebben het recht niet ons als rovers te behandelen!" zei Peter in het Kantonees. „We zijn fatsoenlijke reizigers!"

„Mijn zoon spreekt de waarheid," viel de professor in zijn slecht Chinees in. „We zijn volkomen onschuldig."

Een van de mannen kwam op hen toe.

„Waar komen jullie vandaan en waar ga je naar toe?"

„We zijn op weg van Itsjang naar Tsjoengking," antwoordde de professor kalm. „Dat wil zeggen, ik vermoed dat we een verkeerde weg zijn ingeslagen. Ik heb het maar niet aan de kinderen verteld om hen niet ongerust te maken."

De greep om de armen van Marjan en Peter werd minder vast. Een van de kerels merkte nadenkend op: „Waarom hebt u ons dat dan niet meteen gezegd?"

„Ik was volkomen beduusd, toen jullie me overvielen," zei de geleerde. „Tenslotte kon ik niet weten of jullie bandieten of opiumsmokkelaars waren. Daarom zei ik maar wat het eerst bij me opkwam. Maar nu jullie de kinderen hebben gevonden, bestaat er geen enkele reden om de waarheid voor jullie verborgen te houden. We zijn aan jullie genade overgeleverd."

De man die hen had toegesproken, beraadslaagde enkele minuten met de anderen. Toen trok een van hen zijn mes en sneed met een ruk de boeien van de professor door

„U kunt gaan," zei hij. „We dachten, dat u een regeringsambtenaar was die ons kwam bespioneren. Maar nu we uw kinderen zien, begrijpen we dat we ons hebben vergist Hebt u geld bij u? Geef het dan aan ons, dan krijgt u er wat proviand voor onderweg voor terug. We willen u ook de weg wijzen, want u bent een heel eind afgedwaald. U bent op de opiumvelden van onze meester terechtgekomen Dat zou gevaarlijk voor ons kunnen worden, als u een ervaren reiziger was. Maar dat bent u blijkbaar helemaal niet. Daarom geven we u en de kinderen de vrijheid terug."

De andere Chinezen glimlachten.

„Ik heb wel wat geld, maar niet veel," antwoordde de professor. „Maar als ik in Tsjoengking aankom, kan ik over veel meer beschikken. Kom dan maar eens

langs, dan zal ik jullie goed voor je diensten belonen "

„Wij geven u een gids mee," hernam de Chinees, die kennelijk de aanvoerder was. „Laat u nu eens zien, hoeveel geld u bij u hebt."

Een uur later verlieten ze de hut, voorafgegaan door een zwijgende Chinees

„Peter," zei Marjan zachtjes, „het is bijna niet te geloven, maar we zijn ontsnapt!"

HOOFDSTUK 5

Peter greep haar bij haar arm en trok haar achteruit. Hij wachtte totdat de afstand tussen hen en de beide mannen voor hen wat groter was geworden

„Niet zo vlug," mompelde hij. „Ik heb geen zin in een valstrik van Baardmans te lopen!"

Marjan keek hem verbaasd aan.

„Maar Peter, we kunnen hem vertrouwen! Hij heeft daarnet alweer ons leven gered!"

„Wij hebben hem uit de moeilijkheden gehaald, bedoel je. Hij had geen schijn van kans tegen die lui, als hij niet met dat verhaaltje over ons te voorschijn kwam. Dat hij daarmee ook ons kon redden, was voor hem niet meer dan een bijkomstigheid."

„Waarom zou hij ons in de val willen laten lopen?"

„Dat weet ik niet," zei Peter grimmig. „Maar ik vertrouw de man niet verder dan ik hem zie!"

Hij trok haar snel achter een dorre struik. Marjan voelde het hart in haar keel kloppen. Het was nog steeds donker en als ze wilden konden ze gemakkelijk vluchten.

Een eind verderop stond de professor met de gids te praten. Hij haalde een bundel bankbiljetten te voorschijn en drukte die de ander in de hand Zijn stem klonk plotseling luid op in de nachtelijke stilte.

„Ik zeg je toch dat we geen gids nodig hebben!" schreeuwde hij bijna. „Ik heb liever dat je teruggaat. Van hier af ken ik de weg beter dan ik jou ken Maak je kameraden wijs wat je wilt, maar laat ons nu verder alleen, wil je?"

De gids deed een stap achteruit.

„Goed," zei hij. „Ik zal teruggaan."

„Ik blijf hier wachten tot je uit het gezicht bent verdwenen," zei de professor hard. Hij stond de ander met gekruiste armen aan te staren en zijn baard wapperde in de wind.

Tot verbazing van de beide kinderen draaide de Chinees zich om en liep terug in de richting van de hut. De professor wenkte hen naderbij te komen

„Waarom denk je dat ik jullie niet zie?" vroeg hij. „Jullie steken duidelijk tegen de lucht af. Het wordt tijd dat we

„Ik heb geen zin in een valstrik van Baardmans te lopen!"

onze weg vervolgen. Maar we gaan niet naar Tsjoengking. We zijn die bandiet kwijt, maar het zou niet verstandig zijn een route te volgen die de schurken van ons verwachten."

Peter en Marjan liepen aarzelend op hem toe.

„Wat zijn jullie een stel ondankbare kinderen!" merkte de geleerde hoofdschuddend op. „Maar ik kan het je niet kwalijk nemen. Ik heb jullie in moeilijkheden gebracht en het is dus mijn plicht je er ook uit te halen."

„Maar u weet hier de weg niet!" zei Marjan.

„Natuurlijk wel," antwoordde de professor zelfverzekerd

Marjan schudde het hoofd. „Uit uw boeken? Dat is immers onmogelijk!"

De professor strekte de hand uit.

„Geef me die zak met scheepsbeschuit eens terug, kindlief!"

Marjan gehoorzaamde.

„Het was erg aardig om zo bezorgd voor ons te zijn," zei ze zacht.

„Ik ben slim," zei de geleerde. „Het was geen kwestie van bezorgdheid. De koek dient slechts als camouflage. Natuurlijk, het was mijn bedoeling dat jullie ze op zouden eten, als ik niet was teruggekomen. Maar in de eerste plaats verborgen de beschuiten de kaart van de schat, die op de bodem van de zak lag. Als ik er geen gebruik van had kunnen maken, zouden jullie er nog iets aan hebben gehad. Nadat je alle koek had opgegeten, zou je hem vanzelf hebben gevonden."

Hij voelde tussen de scheepsbeschuiten en haalde de landkaart te voorschijn die hij uit zijn hoofd had nagetekend.

„Morgen zullen we hem aandachtig bestuderen. Maar eerst gaan we slapen."

Toen de kinderen de volgende morgen wakker werden, roken ze duidelijk de prikkelende geur van verse koffie.

Peter draaide zich meteen weer om; hij was er vast van overtuigd dat zijn verbeelding hem parten speelde. Maar Marjan ging met een ruk rechtop zitten en keek de grot rond, waarin ze de afgelopen nacht hun toevlucht hadden gezocht.

„Tijd voor het ontbijt!" kondigde de professor aan. „Wek je broer en sta op. We hebben geen tijd te verliezen!"

Met grote verbazing stelde Marjan vast, dat de professor druk bezig was geweest, terwijl zij nog in diepe slaap lagen verzonken. Hij had vuur gemaakt, waarop hij nu vis bakte en koffie zette. Hoe hij eraan was gekomen, was haar een raadsel. De vis lag in dikke bladeren gewikkeld te bakken in de hete as van het vuur. De koffiebonen had hij tot poeder gemalen tussen twee grote stenen. Om hem heen stonden een paar aardewerken potten en een bol met fruit. Marjan kon haar ogen niet geloven.

„U bent een tovenaar!" zei ze vol bewondering

„Als jij en je broer wat leergieriger waren in plaats van alleen maar nieuwsgierig, konden jullie zelf tovenaar zijn," merkte de geleerde droogjes op. „Het koffiewater en de vissen komen uit het riviertje, dat vlak langs de grot stroomt. Het visnet lag in de grot, net als de pot waarin ik de koffie heb gezet, en de pannen. Ik wist uit mijn boeken dat er veel van zulke grotten in China zijn. Er wordt regelmatig gebruik van gemaakt door reizigers en zo mogelijk laat iedereen wat van zijn eigen voorraad achter voor degenen die na hem komen. Weet je waarom de mensen hun nederzettingen het liefst vlak bij een rivier bouwen? Omdat ze daar drinkwater en vis kunnen vinden. En waar water is, groeien allerlei planten. Een verstandig man weet, welke hij kan eten en op welke plaatsen hij fruit kan vinden. Door je ogen de kost te geven lijk je voor kinderen en dwazen al gauw een tovenaar."

Marjan zweeg even. Toen zei ze: „U zult wel een hekel aan ons hebben, professor. Maar we hebben veel aan u te danken."

Professor Brand keek nadenkend naar Peter, die zich zat uit te rekken en ongelovig naar de knappende vissen keek.

„Eet zoveel je wilt, jongen," zei hij. „Anders zul je me niet kunnen bijhouden. We hebben vandaag een grote wandeling voor de boeg."

„Gaan we dan toch naar Tsjoengking?"

De geleerde schudde misprijzend het hoofd.

„Natuurlijk niet. Ik wil de bandieten van vannacht het spoor bijster laten worden. Het doel van onze reis is T'ai."

Hij ging tussen Marjan en Peter in zit-

„Als jij en je broer wat leergieriger waren in plaats van alleen maar nieuwsgierig, konden jullie zelf tovenaar zijn."

ten en haalde een opgevouwen papier te voorschijn Het was de landkaart die hij had nagetekend van het zijden exemplaar dat door Li Wen-fan was gestolen. Wat de kinderen steeds voor een kruisje hadden aangezien, was in werkelijkheid een woord van drie letters: T'ai. De professor had het ontcijferd en wees het met zijn spitse, gele vinger aan

„Als we dit pad volgen, komen we vanzelf in T'ai terecht," verklaarde hij. „Deze dikke lijn hier is de Jangtse en hier zien jullie de zijrivier waar we van de *Hui* zijn ontsnapt. . ." Hij brak plotseling af. „Ongelofelijk, zo gemakkelijk als ik die belangrijke kaart uit mijn hoofd heb kunnen natekenen," mompelde hij. Hij tastte met de hand langs het voorhoofd, alsof hij zich over zijn eigen verstand verbaasde. „Maar nee," vervolgde hij in gedachten, „ik moest het wel winnen. Het waren mijn hersens tegen die van een stelletje apen. Alle mensen, blank of geel, zijn apen, behalve de geleerden. . ."

Hij zag plotseling de kinderen naar hem kijken en stond op.

„We vertrekken onmiddellijk," zei hij.

Het was kort na de middag en de zon brandde fel, toen de professor opmerkte: „Ik zie daar een paar boeren op het land werken. Ik geloof niet dat we gevaar lopen als we hen aanspreken."

„Hoe weet u, wanneer het gevaarlijk is en wanneer niet, professor?"

„Het is veilig zolang het licht is of wanneer we met zijn drieën tegen één of twee zijn. Maar het allerveiligst is het waar nergens een papaver te zien is. En dat is hier het geval; ik heb goed om me heen gekeken."

„Papavers voor de bereiding van opium, bedoelt u?" vroeg Marjan.

„Waarvoor anders? We maken geen wandeling door de bloembollenvelden." De geleerde lachte bulderend. „Weet je wat een halve kilo gedroogde opium waard is? Ik zou jullie mensen kunnen aanwijzen, die er graag duizenden voor zouden betalen."

„Ik ook," zei Peter langs zijn neus weg.

De professor keek hem opmerkzaam aan.

„Ken jij zo iemand, jongen?"

„O, misschien wel," antwoordde Peter.

„Als ik je duidelijk iets vraag, wil ik daar ook een fatsoenlijk antwoord op hebben," zei de geleerde scherp.

Peter haalde zijn schouders op.

„Persoonlijk zou ik er zo gauw geen weten. Maar vader kende er verscheidenen. Dat vertelde hij tenminste toen hij over de opiumsmokkel sprak."

„Noemde hij geen namen?"

„Chinese namen. Li, Poe of Sjan," zei Peter vaag. „Ik geloofde er niet veel van. Toen we klein waren, maakte vader Marjan en mij eens wijs dat hij een zeemeermin had gezien. Sindsdien waren we altijd bang dat hij ons sprookjes vertelde."

„Zoekt u een speciale grot?" vroeg een van hen.

„Maar nu zul je wel begrijpen dat je vader het helaas maar al te zeer bij het goede eind had," viel de geleerde hem in de rede. „Gisteren kwamen we immers zo maar midden in een geheime en waarschijnlijk bijzonder winstgevende papaverkwekerij terecht. Maar die boeren daarginds lijken me fatsoenlijke, hardwerkende lieden. Gaan jullie hun maar eens vragen, hoe we het best in T'ai kunnen komen. Het lijkt me beter dat ik me een beetje op de achtergrond houd en niet laat merken, dat ik het Kantonese dialect ook machtig ben."

Peter wierp zijn zusje stiekem een knipoog toe. Wat de professor van het Chinees had opgestoken, was inderdaad bepaald niet de moeite waard om mee te pronken.

Toen Peter de boeren uit de verte aanriep, staakten ze hun werk en kwamen langzaam naar hen toe.

„Vraag hun of hier in de buurt grotten zijn," zei de professor zacht. „Zeg maar, dat we deel uitmaken van een oudheidkundige expeditie. Ik tenminste. Jullie zijn voorlopig mijn kinderen."

„Jawel, vader," zei Peter ernstig. Hij begon een druk gesprek met de boeren, die in de wolken waren met het onverwachte bezoek Er trokken maar zeer zelden reizigers door de streek en ze beijverden zich om toch vooral maar gastvrij genoeg te zijn. Stuk voor stuk boden ze hun eenvoudige huis aan om de gasten onderdak te geven en schilderden ze de voortreffelijke kookkunst van hun vrouw.

„We zijn buitengewoon getroffen door uw vriendelijkheid," zei Peter eindelijk. „Maar is er in de buurt van T'ai ook zo iets als een grot?"

De mannen zwegen plotseling en keken elkaar aan

„Zoekt u een speciale grot?" vroeg een van hen. „Er zijn er zoveel! Ze hebben ons verteld dat voor een geleerd man elke grot grote waarde heeft. Voor ons zijn het slechts schuilplaatsen, waar we bij slecht weer overnachten. Mijn broer woont al jaren in zo'n grot. Misschien is dat de grot, die u zoekt. Het is een heel grote, maar ik weet niet hoe hij heet. Als hij ooit een naam heeft gehad, dan is men die hier waarschijnlijk al lang vergeten."

„Er zijn er zoveel. . ." herhaalde de professor. Toen tikte hij Peter op de schouder. „Zeg hem dat we graag een hapje met hen zullen meeëten. Daarna gaan we elke grot bekijken die we onderweg tegenkomen. Ik vrees dat er niets anders op zal zitten."

Wordt vervolgd

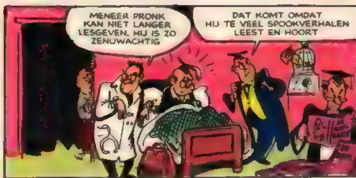

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

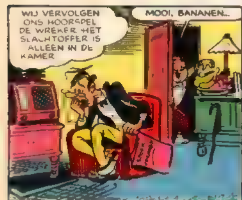

IK GA MAAR VROEG SLAPEN, ANDERS KAN IK MORGEN GEEN LES GEVEN.

MENEER KWEL LEEST DAPPER VERDER. WACHT MAAR TOT DE PAPEGAAI IN HET LAKEN BINNENFLADDERT

GEKRIJS VLOOG HET SPOOK OP HEM AF BRRRR!

SPOOK, GA WEG! HELP!

KRRRSSS!

RRRRIIIIT

HELP, ER ZITTEN HIER SPOKEN!

WAT MANKEERT HEM?

DE VOLGENDE OCHTEND BLEEK MENEER KWEL TOTAAL VAN STREEK!

VANDAAG RUST HOUDEN, MENEER KWEL. U BENT OVERSPANNEN. RUST EN FRISSE LUCHT ZULLEN U GOED DOEN!

MENEER KWEL IS ZIEK. DE VIERDE KLAS HEEFT VANDAAG VRIJ!

DAT IS MIJN WERK

TRAKTEER ME ALLEMAAL MAAR OP IJS, WANT IK HEB MENEER KWEL ZIEK GEMAAKT DOOR TE SPOKEN.

AHA!

BILLIE, KOM JIJ MAAR MEE NAAR SCHOOL!

RUST EN FRISSE LUCHT HEEFT MENEER KWEL NODIG. RIJ JIJ HEM VANDAAG MAAR ROND

ONDERWEG KAN IK JE SOMMEN OPGEVEN, BILLIE

NU SPOOKT HET VOOR MIJ!

De merkwaardige oogst

De Franse koning Lodewijk XIV hield eens een grote wapenschouw. Eerst hielden zijn troepen een grote oefening tegen elkaar en daarna nam hij een parade af. Zij gebruikten niet alleen de wegen, maar ook de akkers waar de oogst rijp stond. Niemand bekommerde zich daar in het minst om. De boeren, aan wie de vertrapte en verwoeste akkers toebehoorden, zagen alles met lede ogen aan, maar geen hunner durfde een protest te laten horen.

Terwijl de koning de parade gadesloeg, hoorde hij echter iemand steeds uitroepen: „Merkwaardig! Heel merkwaardig! Wat een wonder!" Lodewijk XIV keerde zich om en ontdekte een eenvoudige boer, die deze woorden uitriep. Hij liet de man bij zich komen en vroeg: „Wat is zo merkwaardig?"

„Wel, majesteit," antwoordde het boertje, „ik heb op mijn akker erwten gezaaid en nu groeien er soldaten op."

„En ben je tevreden over de oogst?" vroeg de koning.

„Nee, majesteit, niet zo erg," antwoordde de boer. „Ziet u, van die erwten had ik met mijn gezin het hele jaar kunnen eten, maar soldaten lusten wij niet."

De koning barstte in lachen uit. Hij begreep de wenk en door de slimheid van de eenvoudige man kregen alle boeren een behoorlijke vergoeding voor de geleden schade.

De picknick met hindernissen

HET BEGON ZO SLECHT, MAAR HET WERD EEN GEWELDIG AVONTUUR

Zo, zo een picknick! Wel, dat lijkt me lang geen kwaad idee," zei kolonel Bergmont, terwijl hij zich behaaglijk achterover liet zakken in zijn grote leunstoel en een paar forse halen aan zijn kromme pijp deed. „Maar," zo voegde hij eraan toe, „als het zaterdag nu eens slecht weer is?"

Terry Jackson, de secretaresse van de meisjesclub, had deze vraag verwacht.

„Ook daar hebben we op gerekend, kolonel," zei ze met een glimlach. „We zijn bezig een toneelstukje in te studeren voor het geval we bij slecht weer in het clubhuis moeten blijven."

Ze had kolonel Bergmont zo juist op de hoogte gebracht van de plannen die haar club had gemaakt voor het jaarlijkse uitstapje van een groepje weeskinderen uit het nabijgelegen stadje. Samen met haar beste vriendinnen, Eva en Letitia, had Terry het idee uitgewerkt om de kinderen een picknick aan te bieden. De grootste moeilijkheid was dat er zo weinig natuurschoon in de omgeving was. Er was eigenlijk maar één mogelijkheid. Dat was het Denneneiland, gelegen midden in het riviertje dat dwars door het landgoed van de kolonel liep. Het lag ver van de bewoonde wereld en het was er heerlijk rustig.

„We hebben al een roeiboot gehuurd," vulde Terry haar relaas aan. „Of beter gezegd, we mogen hem voor niets gebruiken. En nu hopen we maar dat u het goedvindt dat we een middagje op het Denneneiland doorbrengen. . ."

De grijze kolonel lachte vriendelijk en streek daarna nadenkend zijn snor op.

„Ik heb er niet het minste bezwaar tegen, hoor!" zei hij tenslotte. „Maar weet je wel dat je maar amper op tijd bent gekomen? Als je een week later was geweest, Terry, had ik je verzoek moeten weigeren. De meeste bomen op het Denneneiland worden namelijk gekapt."

„O ja?" vroeg Terry verbaasd. „Wat jammer! Het is juist zo'n prachtig plekje!"

„Dat is het zeker," zuchtte kolonel Bergmont. „Maar die bomen vertegenwoordigen een heel kapitaal, weet je. En ik heb helaas geld nodig voor het onderhoud van het landgoed. Het zal je wel niet onbekend zijn dat er van het familiebezit van de Bergmonts niet veel anders meer over is?"

Terry knikte. Iedereen kende de verhalen die in het dorp de ronde deden over de grootvader van kolonel Bergmont. Naar het gerucht wilde, was hij een zeer eigenaardige man geweest, die straatarm gestorven was, ofschoon hij een behoorlijk fortuin had geërfd.

„Dus het is waar wat er over uw grootvader wordt verteld, kolonel?" vroeg ze schuchter.

„Helaas wel," luidde het antwoord. „Het schijnt een bovenste beste man te zijn geweest, maar ik kan niet ontkennen dat hij met zijn geld op een vreemde manier is omgesprongen. En daarom gaat het bos van het Denneneiland binnenkort naar de houtzaagmolen. Maar in ieder geval, jullie kunnen er zaterdag nog terecht. Ik hoop dat het een mooi feest wordt. Mag ik eens even komen kijken, als ik tijd heb?"

„Natuurlijk, kolonel," antwoordde Terry verheugd. „Groter plezier kunt u ons niet doen!"

Die avond bracht Terry opgewekt verslag uit aan de leden van de club, die haar met algemene stemmen hadden benoemd tot onderhandelaarster. Op Letitia na was iedereen verrukt over het succes van haar opdracht. Letitia speelde namelijk erg graag toneel en had veel liever gezien dat het stuk, waarin zij de rol van politieagent toegewezen had gekregen, in ieder geval zou worden gespeeld.

Op de morgen van de dag van de picknick gingen Terry, Eva en Letitia alvast een tochtje naar het Denneneiland maken om een geschikte plaats uit te zoeken voor het kampvuur.

„Laten we hier maar eens aan land gaan," stelde Eva voor, toen ze een kleine inham naderden.

„En wat zijn jullie dan wel van plan?" klonk er ineens een zware mannenstem achter het struikgewas, dat de oever van het eiland omzoomde.

Tot hun schrik zagen de meisjes een man met een nors gezicht te voorschijn komen, die hen blijkbaar had staan opwachten.

„We mogen hier vanmiddag een picknick houden," zei Terry, „en nu dachten we. . ."

„Geen sprake van," viel de vreemdeling haar in de rede. „Hier wordt niet gepicknickt!"

„Maar we hebben toestemming van kolonel Bergmont!" protesteerde Terry.

„Geloof ik niets van," zei de man met een achterdochtige blik. „Ik ben de jachtopziener van de kolonel en hij heeft me niets verteld van een picknick. En trouwens, er broeden hier fazanten en die kunnen best niet tegen het lawaai van een stel krijsende kinderen. Hoepelen jullie maar gauw op!"

En met deze woorden duwde de man de roeiboot met een flinke zet van de kant.

zodat deze al spoedig door de stroom werd meegevoerd naar het midden van de rivier.

De meisjes waren sprakeloos. Toen ze van hun eerste schrik waren bekomen, besloten ze gauw naar het dorp terug te keren om de kolonel te bellen.

„Laten we er maar liever helemaal van afzien," stelde Letitia voor. „Een toneelstuk is toch ook best aardig? Ik ga me straks in ieder geval meteen verkleden."

Letitia voegde de daad bij het woord, toen de meisjes in het dorp waren aangekomen. Terry belde ondertussen de kolonel op, maar helaas was deze niet thuis en zijn huisknecht wist niet hoe laat hij terug zou zijn.

„Dan gaan we een ander eiland zoeken," besliste de secretaresse resoluut. „Ga je mee, Eva? En jij ook, Letitia?"

Een half uur later naderde de boot met het drietal opnieuw het Denneneiland. Er lagen in de buurt nog een paar kleinere eilandjes, waar de meisjes meer succes hoopten te bereiken.

„Kijk daar eens!" riep Eva opeens uit. „Heb je ooit zo iets gezien?"

De anderen volgden haar blik en zagen tot hun verwondering een tractor, die dwars door het water in de richting van het Denneneiland reed. Daar aangekomen klauterde het ronkende voertuig tegen de oever op en verdween tussen de bomen.

„Dat is vast niet pluis," zei Terry peinzend. „Volgens die jachtopziener moesten de fazanten zo nodig rust hebben. Maar zo'n tractor maakt meer lawaai dan een heel weeshuis! Kom, we gaan eens poolshoogte nemen!"

Weldra legden de meisjes aan en begonnen een stuk van het eiland te verkennen. Een hoog, snerpend geluid dat ze nu en dan op enige afstand hoorden weerklinken, maakte hun nieuwsgierigheid nog groter. Toen ze een paar minuten hadden gelopen, bleven ze opeens stokstijf staan. Tussen de struiken door zagen ze iemand bezig met een elektrische handzaag! Verscheidene bomen waren reeds geveld en de man had juist een machtige den onder handen genomen.

Precies op het moment dat de lange, kaarsrechte stam begon te vallen, keek hij achterom. En niet zodra had hij de meisjes ontwaard of hij smeet zijn zaag neer en zette het op een lopen. Terry keek verbaasd van de een naar de ander.

„Wat kan dat allemaal te betekenen hebben?" zei ze tenslotte.

„Zou het een houtdief zijn?" opperde Letitia.

„Kan best," verwoog Terry. „Daarom heeft hij natuurlijk die tractor bij zich. Hij zaagt de bomen door en sleept ze dan naar de rivier. Daar laat hij ze met de stroom afdrijven!"

Opgewonden overlegden de meisjes wat hun nu te doen stond. Ze besloten zo gauw mogelijk voor de tweede maal naar het dorp terug te keren. Niet alleen om de politie op te bellen, maar ook om te kijken of inmiddels de bus met de weeskinderen al was gearriveerd.

Aan de oever van de rivier gekomen kregen ze de grootste schrik van hun leven. Er was van hun boot geen spoor meer te bekennen!

„De tractor!" riep Eva uit. „Die moet ons helpen!"

„Je wilt toch zeker niet door het water rijden?" vroeg Letitia angstig. „Dan blijf ik hier, hoor, als je dat maar weet!"

Ze wist dat Eva elk jaar haar vakantie doorbracht op de boerderij van haar oom, waar ze meer dan eens op een tractor had gereden. Maar het bleek dat Eva een veel slimmer plannetje had bedacht dan haar vriendinnen konden vermoeden. Toen deze eenmaal precies had uitgelegd wat ze bedoelde, was het drietal al spoedig hard aan het werk.

Een flink eind stevig touw dat in de nabijheid van de zaag lag, werd om een boom aan de oever geslagen. Daarna bevestigden ze het ene uiteinde aan een niet al te zware boomstam en het andere aan een riemschijf van de tractor. Eva drukte de startknop van de motor in... en daar werd de stam langzaam maar zeker naar de waterkant getrokken.

Na deze eerste boom volgden er meer en na ongeveer een half uur zwoegen hadden de meisjes er voldoende bij elkaar om een eenvoudig vlot te maken. Er was touw genoeg om de stammen hecht aan elkaar te bevestigen.

„Ik zal wel zorgen dat ik er veilig en wel mee aan de overkant kom," zei Terry hijgend. „Terwijl ik naar het dorp ga, kunnen jullie voldoende stammen naar de kant slepen om een groter vlot te maken. Dan hebben we de hele boot niet meer nodig!"

Voorzichtig duwde ze het vlot van de kant. Een lange tak gebruikte ze als vaarboom en al spoedig was ze in een bocht van de rivier uit het gezicht verdwenen...

Terry bereikte veilig en wel het clubhuis. Daar werd haar verhaal met de grootste verbazing aangehoord. Maar veel tijd om zich het hoofd te breken over de houtdief hadden de meisjes niet, want een grote autobus had inmiddels de weeskinderen gebracht, die stonden te popelen van verwachting.

„Even opbellen!" besloot Terry. „En dan op mars, jongens! De picknick moet doorgaan, hoe dan ook. We kunnen in elk geval beginnen met langs de rivier te lopen tot we ter hoogte van het Denneneiland zijn. Daar zien we wel verder!"

Zo gezegd, zo gedaan. De mandjes en dozen met boterhammen en lekkers werden over het hele gezelschap verdeeld en welgemoed zette de troep zich in beweging, voorafgegaan door Terry, die in een minimum van tijd haar ontdekking aan de politie had doorgegeven.

Niet zodra waren ze ter hoogte van het Denneneiland gekomen, of Terry ontdekte dat haar vriendinnen die waren achterge-

...en daar werd de stam langzaam maar zeker naar de waterkant getrokken.

bleven, ondertussen allesbehalve stil hadden gezeten. Aan de overkant van de rivier was een behoorlijk aantal boomstammen bijeengebracht. Eva en Letitia legden juist de laatste hand aan het vlot dat bij gebrek aan beter voor het vervoer van de kinderen moest dienen.

,,Maak het touw er goed aan vast!" riep Terry haar helpsters toe. ,,Als jij je dan op het vlot met een flinke vaart afzet, Letitia, dan haal je deze kant van de rivier wel. Daarna kan Eva met de tractor het vlot terugtrekken!"

Nu de kinderen begrepen wat hun te wachten stond, klonk er een waar vreugdegehuil op. Met een luid ,,hoera" begroetten ze het ogenblik waarop het vlot zich in beweging zette. Terry had tot haar voldoening gezien dat Letitia het touw om een in de buurt staande boom had geleid. Het gevaar van afdrijven was daarmee tot een minimum beperkt.

,,Heerlijk! Schitterend!" juichten de kinderen. ,,Een echt vlot! Het lijkt wel een wild-westfilm!"

Even later stootte het vlot tegen de kant en konden de eerste reizigers aan boord gaan. Voor alle zekerheid nam Terry niet meer dan vijf kinderen tegelijk mee, die ze veilig midden op het vlot liet plaatsnemen.

,,Trekken maar!" riep ze en zwaaide met haar zakdoek tegen Eva ten teken dat de terugtocht kon beginnen. Geleidelijk spande zich het touw, de tractor begon lustig te ronken en licht als een veertje werd het vlot met zijn vrolijke passagiers tegen de stroom in naar het Denneneiland getrokken.

Nog tweemaal voeren Terry en Letitia daarna over en zo bereikte het hele gezelschap in de beste orde de plaats van de picknick. Gelukkig bleef de zon onafgebroken schijnen. Weldra hadden de kinderen dan ook een plezier van belang, zodat hun gelach en gejoel tot in verre omtrek was te horen.

Terwijl er een poosje werd gepauzeerd en aanstalten werden gemaakt om de boterhammenvoorraad aan te spreken, hoorde Terry in de verte een motorboot naderen. Het succes van de picknick had haar het hele avontuur met de houtdief al haast doen vergeten, maar nu was ze toch weer dubbel en dwars op haar hoede.

Nieuwsgierig keek de kolonel toe hoe de meisjes opnieuw met het transport begonnen.

Op de plaats waar het vlot lag gemeerd, posteerde ze zich aan de oever van de rivier en keek in de richting van het dorp. Tot haar opluchting zag ze een minuut later de sierlijke steven van een kleine witte motorboot de hoek om komen. Het was de boot van kolonel Bergmont!

,,Wat een geluk, Terry," riep de kolonel haar al uit de verte toe. ,,Als jullie vandaag geen picknick hadden gehouden, was die diefstal nooit op tijd aan het licht gekomen!"

Van de politie had de kolonel gehoord wat er op het Denneneiland was gebeurd, terwijl hij op een ander stuk van zijn landgoed het jachtterrein had geïnspecteerd. Toen hij zijn boot gemeerd had, vertelde hij Terry dat de politie onmiddellijk met het onderzoek was begonnen en het zou wel niet lang duren eer de dief was achterhaald.

,,Het zou een enorme schadepost voor me zijn geweest, als hij vandaag niet op heter daad was betrapt," vervolgde kolonel Bergmont. ,,Hij had de stammen natuurlijk in het donker de rivier af laten drijven en dan had ik het nakijken gehad, want maandag had hij ze in stukken kunnen laten zagen."

,,U heeft het eigenlijk aan Eva te danken dat ik naar het dorp terug kon komen," zei Terry openhartig. ,,Als zij niet zo goed met een tractor kon omgaan, waren we hier met ons drieën eenvoudig opgesloten geweest."

,,En dan nog wel op een onbewoond eiland!" lachte de kolonel. ,,Maar vertel me eerst eens hoe het transport met dat vlot eigenlijk precies verlopen is! Ik moet je zeggen dat ik het een knap stukje werk vind! En waarom ging de dief zo haastig aan de haal, toen hij jullie zag?"

,,Letitia had zo graag willen toneelspelen," antwoordde Terry. ,,Ze had zich al verkleed voor haar rol als agent. Zij heeft nog nooit zoveel succes met een rol gehad, want de dief ging er als een haas vandoor, zodra hij die glimmende knopen zag!" vertelde ze vol vermaak. ,,Nog een geluk dat hij ons door die struiken niet beter kon zien! Anders had hij ons hier net zo lang gevangen kunnen houden als hij wilde."

,,In ieder geval zijn nu de rollen omgekeerd," besloot kolonel Bergmont. ,,Als er iemand gevangen wordt gehouden, dan hij!"

,,Maar zou de politie hem wel te pakken krijgen, dacht u?" vroeg Terry onzeker.

,,Nou, en of!" luidde het antwoord. ,,In de eerste plaats is hij er met jullie boot vandoor gegaan. Die zal dus wel ergens worden gevonden, want hij kan hem moeilijk in het niet laten verdwijnen. En in de tweede plaats staat zijn tractor hier. Het is voor de politie een koud kunstje om na te gaan waar die thuishoort."

Ondertussen had Terry haar gast de weg gewezen naar de open plek waar de picknick in volle gang was. Daar aangekomen betuigde de kolonel ook Eva en Letitia zijn dank voor hun pientere optreden, zodat de beide meisjes tenslotte glommen van trots. Vooral Letitia had een goede dag. Ze mocht dan weliswaar niet in het toneelstuk optreden, de rol die ze nu te vertolken had gekregen, was nog wél zo belangrijk.

Een tijdlang bleef kolonel Bergmont in het gezelschap van de kinderen vertoeven en liet zich daarbij de ene kop thee na de andere inschenken.

,,Een verrukkelijke middag!" zei hij prijzend. ,,Als ik geweten had, dat picknicks zo gezellig konden zijn, had ik jullie vast al eerder uitgenodigd. Kunnen we het eigenlijk van de zomer nog niet eens overdoen?"

,,Wat ons betreft, graag!" lachte Terry. ,,Maar u zei toch, dat de bomen van het eiland zouden verdwijnen?"

,,Inderdaad," antwoordde de kolonel met een zucht. ,,Maar wie weet, misschien kan ik toch wel een aardig stukje bos

laten staan. Speciaal voor onze picknick!"

Dit bracht het gesprek weer op het beheer van het landgoed, waarvoor de kolonel grote sommen geld nodig had.

„Het is nog altijd een geheim," bekende hij, „waar mijn grootvader zijn kapitaal toch kan hebben gelaten. Mijn vader en ik ook hebben alle familiepapieren er grondig op nagezien, maar er is nergens een aanwijzing te vinden. Maar ja, hij was nu eenmaal een nogal zonderlinge figuur. Zo iets kan in de beste families voorkomen... Het hout van het Denneneiland zal ons er wel bovenop helpen."

Nadat de boterhammen waren verorberd, hervatten de kinderen hun spelletjes en de kolonel deed, zo stram als hij was, naar beste vermogen mee.

„De politie kan ik toch niet helpen," vertrouwde hij Terry en Eva toe. „Die agenten rijden me veel te hard met hun motorfietsen. Ik houd me maar liever bij mijn boot."

„Tussen twee haakjes," hernam hij even later. „Wat zouden jullie ervan zeggen als ik het vervoer van de kinderen naar het dorp eens voor mijn rekening nam? Jullie hebt het wel aan me verdiend dat ik je wat van het zware werk uit handen neem!"

De meisjes vonden het een prima idee. Toen het tijd werd om op te breken, legden ze het voorstel van de kolonel dan ook onmiddellijk aan de kinderen voor. Maar die wilden er niets van weten!

Ze hadden de overtocht per vlot zo avontuurlijk gevonden, dat ze de meisjes eenvoudig smeekten om ook de terugreis op die manier te mogen maken. De kolonel hoorde het verloop van het gesprek lachend aan.

„Vooruit dan maar!" besliste hij. „Ik zal hier een oogje in het zeil houden. Maar vertel me eerst eens precies hoe jullie het hebben klaargespeeld het vlot niet te laten afdrijven. 's Middags staat er hier een vrij sterke stroom en het gevaar is echt niet denkbeeldig, dat jullie met vlot en al op hol waren geslagen!"

„Komt u maar mee, kolonel!" stelde Terry voor. En gevolgd door haar beide vriendinnen wees ze haar gast de plek, waar de meisjes het touw om een sterke boom hadden geslagen, die vlak bij de oever van de rivier stond.

Veel gauwer dan iemand had verwacht brak het tijdstip van vertrek aan. Nieuwsgierig keek de kolonel toe, hoe de meisjes opnieuw met het transport begonnen. Ditmaal voer Letitia met de groepjes kinderen mee, terwijl Terry de aftocht organiseerde en Eva weer de tractor bediende.

„Ik neem mijn hoedje af voor jullie vindingrijkheid!" prees de kolonel, terwijl het laatste transport door de zuiging van de stroom naar de andere oever van de rivier werd gevoerd. „Jullie hadden mecanicien moeten worden!"

Terry en Eva namen deze loftuiting blakend van trots in ontvangst. Opeens echter zagen ze dat de kolonel zich voorover boog en ingespannen naar de boom tuurde, waar ze het touw omheen hadden geslagen.

„Kijk uit!" riep de kolonel, toen het touw zich spande om het vlot voor de laatste keer naar het eiland te trekken. „Die boom houdt het niet langer!"

Verschrikt sprong Terry opzij. De kolonel had gelijk. De spanning van het herhaalde transport was voor de oude den te groot geworden.

Langzaam, heel langzaam, en daarna steeds sneller begon de machtige stam over te hellen. Reeds zette Eva de tractor stop om het touw te laten verslappen, maar het was te laat. Met een enorme zwaai die met een angstaanjagend gekraak gepaard ging, stortte de boom neer, zijn wortels één voor één uit de grond rukkend. Gelukkig had de kolonel tijdig gewaarschuwd, zodat iedereen in veiligheid was.

„Dat was op het nippertje!" riep Terry uit.

„Zeg dat wel!" beaamde de kolonel. „Nou, dat spaart de houthakkers volgende week al weer een karweitje!"

Hij deed een paar stappen naar voren om een blik te werpen in de kuil die de boom had achtergelaten. Opeens bleef hij staan, keek nog eens wat beter toe... en het volgende ogenblik lag hij op zijn knieën naast het gat, waar hij verwoed de donkere aarde begon weg te krabben!

„Er is iets begraven!" zei hij stomverbaasd. „Een kist of zo iets..."

En inderdaad haalde kolonel Bergmont even later een kleine, zwaar beslagen kist te voorschijn. Blijkbaar was deze in de grond gestopt voordat de den was geplant.

Terwijl de kolonel moeite deed om het deksel te openen, hielden de beide meisjes hun adem in. Toen het eindelijk gelukte, ontsnapte hun een kreet van verrassing. De kist was tot aan de rand gevuld met gouden munten!

Half tussen het glanzende metaal verscholen lag een stuk perkament. Haastig vouwde de kolonel het open. Maar voordat hij het hardop begon voor te lezen, begon Terry al iets van de inhoud te vermoeden.

„Aan mijn opvolger op ons landgoed," zo begon de brief. „Als u deze brief vindt, zal het u duidelijk zijn, waarom ik deze bomen heb geplant. U hakt de bomen natuurlijk om, omdat u geld nodig heeft. Om te voorkomen dat het familiekapitaal wordt uitgegeven aan onnutte dingen, heb ik het hier veilig bewaard als een appeltje voor de dorst..."

Met een zucht legde kolonel Bergmont het document neer, toen hij het had uitgelezen.

„Nu weten we voor eens en altijd waarom grootvader zogenaamd zo arm is gestorven," zei hij peinzend. „Uit pure menslievendheid. Omdat hij ervan verzekerd wilde zijn, dat zijn erfgenamen de beschikking zouden krijgen over het familiekapitaal als het echt dringend nodig was!"

„Nu kan het Denneneiland dus denneneiland blijven?" vroeg Terry weifelend.

„Natuurlijk!" antwoordde de kolonel met een brede grijns. „Het Denneneiland blijft denneneiland. Geen boom gaat er hier meer ondersteboven. Er is hier immers maar één plaats in de buurt voor een gezellige picknick. Nou dan!"

En om zijn ontroering te verbergen sloeg hij met een vaderlijk gebaar zijn armen om de beide meisjes heen.

DICKIE DAPPER

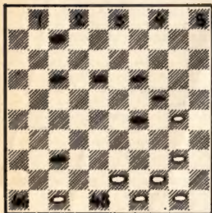

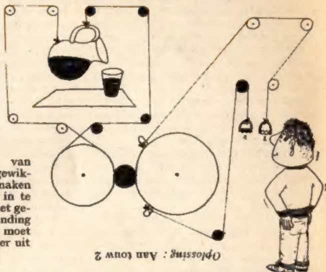

WIE PUZZELT ER MEE?

Damprobleem

De uitvinder

De uitvinder was van mening dat hij een ingewikkeld mechaniek moest maken om een glaasje water in te schenken. Maar hij is het geheim van zijn eigen uitvinding kwijt. Aan welk touw moet hij trekken om het water uit de kan te laten lopen?

Oplossing : Aan touw 2

Iedereen weet nu wel dat de donkere velden van het dambord genummerd zijn van 1 tot en met 50, links bovenaan te beginnen zoals op het diagram. Dus op de bovenste rij staan de nummers van 1 tot en met 5, op de rij daaronder de nummers 6 tot en met 10 enzovoort. Op de onderste rij staan de nummers 46 tot en met 50. Wanneer die cijfers er niet op staan, heten die velden toch zo.

In het probleem staan zeven zwarte stenen op de velden 7, 17, 18, 19, 24, 29 en 37. En er staan zeven witte op de velden 30, 40, 43, 44, 47, 49 en 50. *Wit is aan zet en wint,*

Denk eraan dat meerslag voorgaat, dus dat je altijd zoveel mogelijk stukken moet slaan. Wanneer je op twee manieren kunt slaan, moet je de slag nemen waarbij je de meeste stukken slaat.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordpuzzel

Een kat in het nauw doet rare sprongen

Woorden breien

KOUD — WOUD — MOUW — MURW — WARM

Sjors geeft voetballes

Koppen

COCO DE CLOWN

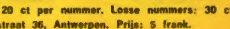

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.